

TTT/12 - Kärsimys, Kuolema, ja Ylösnouseminen

Ponnistelut ja Kärsiminen läpi Jeesuksen Elämän

Näin sanoo Herra...

1. Minä tulin elämään ihmisten joukossa, tehden Minun elämästäni esimerkin, kirjan. Minä tiesin kaikki kivut, koettelemukset ja ponnistelut; köyhyyden, työn, ja vainon; Minä tiesin, että sukulaiset katkaisivat välit, ja kiittämättömyyden ja petoksen; Minä tiesin pitkät työpäivät, nälän ja janon, pilkkaamisen, yksinäisyyden, ja kuoleman. Minä annoin kaiken ihmisynnin painon langeta Minun päälleni. Minä sallin ihmisten tutkia tarkkaan Minun Henkeni Minun Sananssani ja Minun lävistetyssä ruumiissani, jossa jopa viimeinenkin luu oli näkyvässä. Ollen Jumala, Minut muutettiin hölmöjen kuninkaaksi, kuolevaisen jäännöksiksi, pitäen kantaa jopa häpeän ristin ja kiivetä kukkulaa, minne varkaat kuolivat. Siellä Minun ihmiselämäni loppui, todistuksena, että Minä en ole vain Jumala sanassa, vaan myös teossa. (217, 11)

2. Kun hetki lähestyi ja päivällinen oli saatettu päätökseen, Jeesus oli tehnyt viimeiset suositukset opetuslapsilleen. Hän käveli Getsemanen puutarhaan, missä Hän oli tottunut rukoilemaan, ja puhuen Isälle, Hän sanoi: "Oi Minun Isäni, jos on mahdollista, anna tämän maljan mennä Minun ohitseni: mutta ennen kaikkea tapahtukoon sinun tahtosi." Silloin yksi Minun opetuslapsistani, joka oli Minut pettävä, tuli seurassaan lauma, jonka tarkoitus oli pidättää Minut. Kun he kysyivät: "Kuka on Jeesus Nasaretilainen?" Juudas lähestyi Mestariaan ja suuteli häntä. Noiden miesten sydämissä oli pelkoa ja hälinää, kun he katsoivat Jeesuksen tyyneyttä, ja he kysyivät uudelleen: "Kuka on Jeesus?" Sitten Minä lähestyin heitä sanoen: "Tässä Minä olen, se olen Minä." Siinä Minun kärsimykseni alkoi.

3. He toivat Minut ylipappien, tuomareiden, ja kuvernöörien eteen; he kuulustelivat Minua, tuomitsivat Minua, ja syyttivät Minua Mooseksen lain rikkomisesta, ja halusta muodostaa kuningaskunta, joka tuhoaisi Keisarin kuningaskunnan. (152, 6-7)

Juudaksen Petos

4. Ettekö muista, kuinka monta kertaa Minä osoitin Minun rakkauttani, ei vain niille, jotka uskoivat Minuun, vaan myös Hänelle, joka petti Minut, ja niille, jotka vainosivat ja tuomitsivat Minut? Nyt te voitte kysyä Minulta, mistä syystä Minä sallin kaikki nuo nöyryytykset, ja Minä vastaan teille: Oli tarpeellista jättää heille täysi ajatuksen ja teon vapaus, niin että asiaankuuluvat olosuhteet olisivat olemassa, joissa esittää Itseni, ja niin että kaikki tunsivat armon ja rakkauden, joilla Minä tulin opettamaan maailmaa.

5. Minä en liikuttanut Juudaksen sydäntä Minun pettämiseeni; Hän palveli väärän ajatuksen instrumenttina, kun hänen sydämensä täyttyi pimeydellä; ja kun kohtasin tuon opetuslapsen uskottomuuden, Minä osoitin anteeksiantoni.

6. Ei ollut tarpeellista, että yksi Minun omistani pettää Minut, antaakseen teille esityksen Minun nöyryydestäni, Mestari olisi näyttänyt sen missä tahansa olosuhteessa, jonka ihmiset olisivat saattaneet esitellä hänelle. Tuolle opetuslapselle se vastasi olla instrumenttina, jonka kautta Mestari näytti hänen Jumallista nöyryyttään maailmalle; ja vaikka te voitte ajatella, että tuon miehen heikkous aiheutti Jeesuksen kuoleman, Minä sanon teille, että te olette erehtyneet, sillä Minä tulin antamaan Itseni teille täysin; ja jos se ei olisi ollut tuossa muodossa, voitte olla varmoja, että se olisi ollut toisessa. Sen vuoksi teillä ei ole mitään oikeutta kirotta tai tuomita Häntä, joka on

veljenne, mutta jolta hetken hämmennyksessä puuttui rakkautta ja uskollisuutta, jota hän oli velkaa Mestarille. Jos te syytätte häntä Minun kuolemastani, miksi te ette siunaa häntä, kun te tiedätte, että Minun vereni vuodatettiin koko ihmiskunnan pelastuksen puolesta? Teille olisi parempi rukoilla, ettei kukaan teistä lankea kiusaukseen, sillä kirjureitten ja Fariseusten tekopyhyttä on yhä maailmassa. (90, 37-39)

Jeesuksen Kärsimys

7.Kun ylipappi Kaifas oli kuulustellut Minua, sanoen Minulle: Minä pyydän sinua elävän Jumalan kautta, kerro meille, oletko sinä Kristus, Messias, Jumalan Poika. Minä vastasin hänelle: Sinä olet sanonut niin". (21, 30)

8.Kuinka monet sydämet, jotka päiviä ennen olivat ihailleet ja siunanneet Minun töitäni, unohtaen ne, kääntyivät kiittämättöminä ja liittyivät niihin, jotka pilkkasivat Minua vastaan; Kuitenkin, oli tarpeellista, että Minun uhraukseni on hyvin suuri, niin että sitä ei koskaan pyyhittäisi pois ihmiskunnan sydämistä.

9.Maailma, ja te siinä, näitte Minua pilkattavan, ruoskittavan, ja nöyryytettävän pisteeseen asti, missä kukaan ihminen ei olisi voinut olla, mutta Minä tyhjensin maljan, jonka te annoitte Minun juoda. Askel askeleelta Minä täytin Minun rakkauden kohtaloni ihmisten joukossa, antaen kaiken Itsestäni Minun lapsilleni.

10.Siunattuja ovat ne, jotka huolimatta, että näkevät Jumalansa vertavuotavana ja henkeä haukkoen, uskoivat Häneen.

11.Kuitenkin jotakin vielä suurempaa silti odotti Minua: kuolla naulattuna ristille kahden varkaan välissä; mutta niin oli kirjoitettu, ja niin se täytyi täyttää Minun tullakseni tunnistetuksi aidoksi Messiaaksi. (152, 8-11)

12.Koskien tätä opetusta, jonka Minä nyt annan teille, Minä annoin jo esimerkin Toisella Aikakaudella. Jeesus, ollen ristillä, Lunastaja tuskissaan noiden väenpaljouksien edessä, joita Hän rakasti niin paljon; jokainen sydän oli ovi, jota Hän oli kutsunut. Joukossa oli mies, joka hallitsi väenpaljouksia, kirkon prinssi, publikaani, Fariseus, rikas, köyhä, riistetty, ja nuo yksinkertaiset sydämeltään. Ja sillä aikaa, kun jotkut, jotka olivat nähneet hänen töitään ja vastaanottannet hyötyjä häneltä, tiesivät kuka oli, joka kuoli sillä hetkellä, toiset, janoisina viattomaan vereen ja innokkaina kostamaan, kiirehtivät Hänen kuolemaansa, jota he pilkaten kutsuivat Juutalaisten Kuningaksi, tietämättä, että Hän oli Kuningas, ei vain yhden kansan, vaan kaikkien maapallon kansojen ja koko Maailmakaikkeuden maailmojen (Kuningas). Jeesus, suunnaten yhden viimeisistä katseistaan tuota väenpaljoutta kohti, täynnä hellyyttä ja sääliä, nosti vetoomuksen Isälle, sanoen: "Anna heille anteeksi, Minun Isäni, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät."

13.Tuo katse otti vastaan ne, jotka nauttivat hänen kidutuksestaan. Aivan kuin nekin, jotka itkivät hänen puolestaan; sillä Mestarin rakkaus, joka oli Isän rakkaus, oli sama kaikille. (103, 26-27)

14.Kun päivä saapui, joukko, jota Jeesuksen läsnäolon häiritsemät painostivat vahingoittamaan ja hakkaamaan häntä, ja he näkivät hänen vuotavan verta kuin yksinkertainen kuolevainen iskujen voimasta; ja myöhemmin kärsivän ja kuolevan kuin kuka tahansa ihminen, Fariseukset, prinssit, ja papit parahtivat tyytyväisinä: Siinä on Hän, joka nimesi itsensä Jumalan Pojaksi, ja joka uskoi itsensä olevan kuningas, ja joka esitti itsensä Messiaana.

15.Heidän vuokseen, enemmän kuin kenenkään muiden, Jeesus pyysi Isäänsä antamaan anteeksi niille, joita tuntien Pyhät Kirjoitukset, kielsivät hänet ja osoittivat häntä huijarina väenpaljouksille. Todellisuudessa he, jotka olivat lain tuntijoita, kun he tuomitsivat Jeesuksen, eivät tienneet, mitä he olivat tekemässä, jopa kun joukon keskuudessa sydämet murtuivat epäoikeudenmukaisuuden kivusta, minkä silminnäkijöinä he olivat ja joiden kasvot tulvivat kyyneleitä oikeamielisen Ihmisen uhrauksen edessä. Yksikertaiset sydämeltään ja nöyrät ja hengeltään kohotetut miehet ja naiset olivat niitä, jotka tiesivät, kuka Hän oli, joka oli ollut maailmassa, ja kenet he olivat menettämässä Mestarin poislähdössä. (150, 24-25)

16.Hän puhuu teille: Hän, joka ristillä, tuskissaan, joukon pahoinpitelemänä ja kiduttamana, nosti silmänsä äärettömään, sanoen: "Anna heille anteeksi, Isä, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät."

17.Tuossa Jumalallisessa armahduksessa Minä sisällytin ja omaksuin kaikkien aikojen ihmiskunnan, sillä Minä pystyin näkemään ihmiskunnan menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden. Minä voin sanoa teille totuudessa ja hengessä, että sinä aikana Minä olin katsomassa teitä, jotka tänä aikana olette kuulemassa Minun Uutta Sanaani. (268, 38-39)

18.Kun Minä ristin korkeudelta suuntasin viimeiset katseeni väenpaljouteen, Minä katsoin Mariaa, ja viitaten Johannekseen, Minä sanoin: "Nainen, katso poikasi," ja Johannekselle: "Poika, katso äitisi."

19.Joukko oli sokea, niinpä Johannes oli silloin ainoa, joka ymmärsi lauseen merkityksen, kun Minä sanoin: "Minulla on jano," sillä se oli rakkauden jano, jota Minun Henkeni tunsu.

20.Ja nuo kaksi rikollista olivat tuskissaan Minun vierelläni myös; ja kun yksi heistä pilkkasi ja vajosi hornaan, toinen loisti uskon valoa, ja huolimatta nähdessään Jumalansa naulattuna häpeälliselle ristille, ja lähellä kuolemaa, uskoi hänen jumalallisuuteensa, ja sanoi hänelle: "Muista Minua, kun sinä tulet valtakuntaasi." Johon Minä vastasin, sellaisen uskon liikuttamana: Todella, Minä sanon sinulle, tänään sinä tulet olemaan Minun kanssani Paratiisissa.

21.Kukaan ei tiennyt myrskyjä, joita meni Jeesuksen sydämen läpi sillä hetkellä; kahlitsemattomat osaset olivat vain heikko heijastus siitä, mitä tapahtui tuon ihmisen sisällä, ja niin suurta, niin todellista oli Jumalallisen Hengen kipu, että liha, tuntien itsensä hetkeksi heikoksi, parahti: Minun Jumalani, Minun Jumalani, miksi sinä olet hylännyt Minut?

22.Jos Minä tulin opettamaan ihmisille, kuinka elää, Minä tulin myös opettamaan heitä kuolemaan, antaen anteeksi ja siunaten jopa aivan ne, jotka haavoittivat ja kiduttivat Minua, kun Minä sanoin Isälle: "Anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät."

23.Ja kun henki hylkäsi tämän asumispaikan, Minä sanoin: "Isä, sinun käsiisi Minä luotan Minun Henkeni." Täydellinen oppitunti oli tullut loppuunsa; Jumalana ja ihmisenä Minä olin puhunut. (152, 12-17)

24.Hetki oli tarpeeksi Dimasille pelastaa itsensä, ja se oli hänen viimeinen elämänsä; Hän puhui Minulle ristiltä, ja huolimatta nähdessään tuon Jeesuksen, josta oli sanottu, että Hän oli Jumalan Poika, oli tuskissaan, Hän vaistosi, että Hän oli Messias, Pelastaja, ja Hän sitoutui kaikkeen sydämensä katumukseen, ja kaikkeen henkensä nöyryyteen, ja tämän vuoksi Minä lupasin hänelle Paratiisin aivan sinä päivänä.

25.Minä sanon teille, että Hän, joka tekee syntiä alitajuisesti, mutta joka elämänsä lopussa puhuu Minulle sydän täynnä nöyryyttä ja uskoa, Minä saan hänet tuntemaan Minun armeliaisuuteni

hellyyden, mikä tulee kohottamaan hänet maapallon kurjuuksien yläpuolelle, saamaan hänet tuntemaan jalon ja ylevöityneen elämän nautinnot.

26. Kyllä, rakastettu Dimas, sinä menit Minun kanssani valon ja hengellisen rauhan Paratiisiin, missä Minä kannoin sinun henkeäsi palkkiona uskostasi. Kuka olisi sanonut noille, jotka epäilivät, että kuolevassa ja verta vuotavassa Jeesuksessa asui Jumala ja että varkaassa, joka kärsi hänen oikealla puolellaan, oli valon henki kätkeytyneenä?

27. Aikaa kului, ja kun tyyntä tuli jälleen, monia niistä, jotka kielsivät ja ruoskivat Minua, läpäisi Minun totuuteni valo ja sen vuoksi heidän katumuksensa oli suuri ja heidän rakkautensa Minun seuraamiseksi horjumaton. (320, 67)

28. Toisella Aikakaudella Minä lausuin muutamia viimeisiä sanoja ristiltä, kun Minun fyysinen ruumiini oli tuskan tilassa. Minun viimeisten lauseitteni joukossa oli yksi, jota ei ymmärretty noiden hetkien aikana tai edes myöhemmin: Minun Jumalani, Minun Jumalani, miksi sinä hylkäsit Minut?

29. Noiden sanojen vuoksi, monet hämmentyivät tai tulivat epäileviksi, ajatellen, että se oli heikkouden hetki ja että Minä olin änkyttänyt. Mutta he eivät olleet ottaneet huomioon, että se ei ollut viimeinen lause, että sen jälkeen Minä vielä lausuin muita, jotka paljastivat voimaa ja valaistumista: Isä, sinun käsiisi Minä luotan Minun Henkeni, ja ”Kaikki on loppuunsaatettu”.

30. Nyt, kun Minä olen palannut valottamaan hämmennystä ja selventämään sitä, mitä olette kutsuneet Mysteereiksi, Minä sanon teille, kun Minä olin ristillä, tuska oli pitkä ja verinen. Jeesuksen ruumis, äärettömän paljon herkempi kuin kaikkien muiden ihmisten, kärsi pitkittyneenä tuskaa, eikä kuolema tulisi. Jeesus oli jo täyttänyt tehtävänsä maailmassa. Hän oli jo sanonut viimeiset sanat ja opettanut viimeisen oppiläksyn. Sitten tuo kidutettu ruumis, tuo revitty liha, tuntien hengen poissaolon, kivuliaasti kysyi Herralta, Isä, Isä, miksi sinä olet hylännyt Minut? Se oli suloinen ja surullinen haavoittuneen karitsan valitus Paimenelle. Se oli todiste, että Kristus, Sana, todella tuli ihmiseksi Jeesuksessa ja että hänen kärsimyksensä oli todellinen.

31. Kuinka te voitte laskea Kristuksen sanomiksi nämä sanat, kun Hän on liittynyt ikuisesti Isään? Nyt te tiedätte, että se oli kivulias haikailu Jeesuksen ruumiilta, joka oli haavoitettu ja kidutettu ihmisten sokeudella. Mutta kun Herran hyväily lepäsi tuon kidutetun lihan päällä, Jeesus alkoi puhumaan ja hänen sanansa olivat, ”Isä, sinun käsiisi Minä luotan Minun Henkeni. Kaikki on loppuunsaatettu”. (34, 27-30)

32. Kun Jeesus oli ristillä, ei ollut olemassa henkeä, joka ei olisi tuntenut ravistelua rakkauden ja oikeudenmukaisuuden äänen edessä, hänen, joka oli kuolemassa alastomana, samankaltaisena kuin he tunsivat, kun Hän lähetti totuuden sanassaan. Kuka ikinä on analysoinut Jeesuksen elämää, on tunnistanut, ettei ketään ole ollut olemassa, joka ennen tai jälkeen häntä olisi voinut loppuunsaattaa sellaista työtä kuin hänen oli, sillä se oli Jumalallinen työ, joka hänen esimerkillään tulee pelastamaan ihmiskunnan.

33. Minä tulin nöyrästi uhrattavaksi, sillä Minä tiesin, että Minun vereni käännyttäisi teidät ja pelastaisi teidät. Minä puhuin rakkaudella ja annoin teille anteeksi viimeiseen silmänräpäykseen asti, koska Minä tulin tuomaan teille ylevän opetuksen ja jäljittämään teitä varten polun kohti ikuisuutta täydellisillä esimerkeillä.

34. Ihmiskunta halusi saada Minut luopumaan Minun tehtävästäni lihan haurauden vuoksi, mutta Minä en luovuttanut. Ihmiset halusivat saada Minut pilkkaamaan, mutta Minä en pilkannut. Mitä enemmän joukot loukkasivat Minua, sitä enemmän sääliä ja rakkautta Minulla oli heitä kohtaan.

Mitä enemmän he loukkasivat Minun ruumistani, sitä enemmän verta virtasi siitä antamaan elämää niille, joiden usko oli kuollut.

35.Tuo veri on rakkauden symboli, millä Minä hahmottelin polun ihmishengelle. Minä jätin Minun uskon ja toivon sanani niille, joilla oli oikeudenmukaisuuden nälkä ja Minun ilmestysteni aarteiston hengellisesti valaistuneille.

36."Sen jälkeen, kun aikaa kului, ihmiskunta tuli tietoiseksi hänestä, joka oli ollut maailmassa; sitten Jeesuksen työn on pohdittu olevan täydellistä ja Jumalallista ja oivallettu yli-inhimilliseksi. Oli monia, jotka vuodattivat katumuksen kyyneleitä! Oli monia henkiä, jotka kokivat suurta katumusta!" (29, 37-41)

37.Jos Jeesus, joka oli Tie, Totuus ja Elämä, lopetti tehtävänsä seitsensanaiseen rukoukseen, sanoen lopussa Isälleen: "Sinun käsiisi Minä luotan Minun Henkeni," luuletteko, että te, jotka olette tuon Mestarin oppilaita ja opetuslapsia, voitte jättää tämän elämän, tarjoamatta itseänne Isälle tottelevaisuuden ja nöyryyden kunnianosoituksena, ja että te olette kykeneviä sulkemaan silmänne tässä maailmassa, pyytämättä Herralta hänen suojelustaan, kun teidän täytyy aukaista ne (silmit) toisessa?

38.Koko Jeesuksen elämä oli rakkauden uhrausta Isälle. Tunnit, joita hänen tuskansa kesti ristillä, olivat rakkauden, esirukouksen ja anteeksiannon rukous.

39.Ihmiskunta, tuo on tie, jonka Minä tulini näyttämään teille. Eläkää jäljitellen Mestarianne ja Minä lupaan kantaa teidät Minun syliini, mikä on kaiken onnellisuuden alkuperä. (94, 78-80)

40. Minä, Kristus, Jeesuksen kautta, ihmisen, manifestoin Isän kunnian ja hänen viisautensa ja voimansa. Voimaa käytettiin suorittamaan ihmeitä, suosimaan niitä, jotka tarvitsivat uskoa hengessä, ymmärryksen valoa ja rauhaa heidän sydämiinsä. Tuo voima, mikä on aivan rakkauden voima, vuodatettiin esiin tarvitsevien päälle, annettaviksi täysin muille, jopa niin paljon, että Minä en käyttänyt sitä Minun omaan ruumiiseeni, joka myös tarvitsi sitä ylivoimaisella hetkellä.

41.Minä en halunnut käyttää Minun voimaani, välttääkseni Minun ruumiini äärimmäisen kärsimyksen, sillä tekemällä Itsestäni ihmisen, oli niin, että Minä kärsisin teidän puolestanne, antaen teille konkreettisen, Jumalallisen, ja inhimillisen todisteen Minun äärettömästä rakkaudestani ja säälistäni pieniä, tarpeessa olevia, syntisiä varten.

42.Kaiken voiman Minä manifestoin muita varten; olipa se lepran puhdistamista, sokealle valon antamista, halvaantuneelle liikuntakyvyn antamista tai käännäyttämällä syntisiä ja kuolleista nostamista; kaiken auktoriteetin, mitä Minä osoitin väkijoukkojen edessä, antaakseni todisteen Minun totuudestani, havainnollistamalla Minun voimaani luonnonvoimien yli ja Minun auktoriteettiani elämän ja kuoleman yli, Minä en halunnut käyttää Itseäni varten, sallien Minun ruumiini elävän tuota kärsimystä ja tuntea tuon kivun.

43.On totta, että Minun voimani olisi voinut suojella Minun ruumistani kaikelta kivulta, mutta mitä ansiota sillä sitten olisi teille ollut? Minkä esimerkin, ihmisille ymmärrettävän, Minä olisin antanut, jos Minä olisin käyttänyt Minun voimaani, välttääkseni kivun? Oli tarpeellista laittaa sivuun Minun voimani noiksi hetkiksi, kieltämään Jumalallinen voima, tunteakseni ja elääkseni lihan kivun, surullisuuden kiittämättömyyden edessä, ja yksinäisyyden, tuskan ja kuoleman.

44.Siksi Jeesuksen huulet pyysivät apua ylivoimaisella hetkellä: koska hänen kipunsa oli todellinen, mutta ei vain fyysinen kipu, joka valtasi Jeesuksen kuumeisen ja lopen uupuneen ruumiin, oli myös

hengellinen aistimus Jumalasta, jota tuon ruumiin kautta pilkkasivat ja tekivät naurunalaiseksi sokeat, kiittämättömät, ja röyhkeät lapset, joiden puolesta Hän oli antamassa verensä.

45. Jeesus oli vahva Hengessä, joka elävöitti häntä, mikä oli Jumalallinen Henki, ja Hän olisi voinut olla fyysisesti tunnoton kivulle, ja voittamaton vainoajiensa koettelemusten edessä; mutta Hänen oli tarpeellista itkeä, että Hän tuntee, että väenpalouksien silmien edessä Hän lankesi kerran ja uudelleen, voima hupeni hänen ytimestään, ja että Hän kuolee, kun viimeinen pisara verta oli poistunut hänen ruumiistaan.

46. Täten Minun tehtäväni maapallolla oli täytetty. Täten loppui hänen olemassaolonsa maailmassa, Hänen, jonka vain päiviä aikaisemmin olivat ihmiset julistaneet Kuninkaaksi, kun Hän saapui Jerusalemiin. (320, 56-61)

Jeesuksen Pelastava Toimi Tuonpuoleisissa Maailmoissa

47. Ihmiskunta oli hankkinut vain vähän hengellistä kehittymistä aikaisempien Aikakausien aikana. Ihmisellä ei ollut mitään tietoa hengen kohtalosta sen maailmasta pois lähdön jälkeen, tai sen olemassaolosta hengellisessä laaksossa. Niinpä, kun nämä hengelliset olennot saapuivat hengelliseen laaksoon, sen jälkeen kun olivat lähteneet pois maapalloilta, he olivat syvän hengellisen unen tilassa ja hämmennyskessä, kunnes he asteittain alkoivat herätä. Mutta kun Kristus tuli ihmiseksi Jeesuksessa, antamaan opetuksen kaikille hengille, kun Hän oli täyttänyt tehtävänsä ihmiskunnan joukossa, Hän lähetti hänen valonsa hengellisten olentojen paljouksille, jotka maailman alusta alkaen odottivat hänen tulemistaan, olla vapautettuja hämmennyksestään ja olla kykeneviä nousemaan kohti Luojaa.

48. Vain Kristus pystyi valaisemaan tuota pimeyttä. Vain hänen äänensä pystyi herättämään nuo henget ja auttamaan heitä kehittymään. Kun Kristus kuoli ihmisenä, hänen Jumalallinen Henkensä loi valon hengellisissä asumuksissa ja myös haudoissa, täten valaisten henkiä, jotka olivat asuneet pimeydessä, tarrautuen aineellisiin ruumiisiinsa. Nuo olennot vaeltelivat sinä yönä ympäri maailman, tullen näkyviksi ihmisisille, todistuksena, että Lunastaja oli elämä kaikille olennoille ja henki oli kuolematon. (41, 5-6)

49. Miehet ja naiset havaitsivat merkit ja äänet Tuonpuoleisesta; vanhukset ja lapset myöskin olivat todistajina noille manifestaatioille. Ja päivinä ennen Lunastajan kuolemaa, hengellinen valo saapui ihmiskunnan sydämiin, olennot hengellisestä laaksosta kutsuivat ihmisten sydämiä, ja päivänä, kun Mestari antoi viimeisen henkäyksensä ihmisenä, hänen valonsa tunkeutui jokaiseen paikkaan, sekä hengellisissä että aineellisissa asuinpaikoissa, etsiessään olentoja, jotka olivat pitkään olleet odottamassa Häntä. Aineellistuneet henget, häiriintyneet ja sairaat, jotka olivat eksyneet tieltä, sidottuina katumuksen kahleilla ja kantaen väärydentekojen taakkaa, ja toiset henget uskoivat olevansa kuolleita, mutta olivat kiinnittyneet ruumiisiinsa, kaikki nousivat horroksestaan ja nousivat elämään.

50. Mutta ennen tämän maapallon hylkäämistään, he menivät niiden luo, joille he olivat kuuluneet; antamaan todistuksen Hänen ylösnousemuksestaan, Hänen olemassaolostaan, ja kaiken tämän kanssa, maailma todisti nämä manifestaatiot sinä menetyksen ja suremisen yönä.

51. Ihmisten sydämet vapisivat ja lapset itkivät niiden edessä, jotka olivat kuolleet jonkin aikaa aikaisemmin, ja jotka sinä yönä palasivat uudelleen vain hetkeksi kantamaan todistusta Mestarista, joka oli laskeutunut maapallolle kylvämään rakkauden siemenensä, samaan aikaan viljelemään

hengellisiä peltoja, joita asuttivat henkien äärettömyys, jotka myös ovat hänen lapsiaan, ja paransi heidät ja vapautti heidät heidän tietämättömyydestään. (339, 22)

52.Kun Minä jätin Minun ruumiini, Minun Henkeni teki sisääntulon henkien maailmaan puhumaan heille totuuden sanalla, kuin olin tehnyt teille, Minä puhuin heille Jumalallisesta rakkaudesta, sillä se on elämän todellinen tieto.

53.Todella Minä kerron teille, Jeesuksen henki ei ollut ainoatakaan hetkeä haudassa; sillä oli monia muita armeliaisuuden töitä suoritettavana muissa maailmoissa; Minun loppumattomalla viisaudellani oli heille, kuin myös teille, monia ilmestyksiä manifestoitavina, julki tuotavina.

54.On olemassa myös hengellisiä maailmoja, joissa hengelliset olennot eivät tiedä, kuinka rakastaa, missä he asuvat pimeydessä ja kaipaavat valoa. Tänä ihminen tietävät, että missä on itsekkyyttä ja rakkauden puutetta, siellä on pimeyttä; sota ja intohimot ovat avainasia, mikä lukitsee oven tielle, joka johtaa Jumalan Valtakuntaan.

55.Rakkaus puolestaan on avain, joka aukaisee valon Valtakunnan, mikä on totuus.

56.Tässä Minä olen kommunikoinut aineen kautta, silloin Minä kommunikoin suoraan ylevöityneiden henkien kanssa, niin että he ohjeistivat niitä, jotka olivat kyyttömiä vastaanottamaan Minun innoitustani suoraan. Nuo ylevöityneet ja valaistuneet olennot ovat, teille, kuin puhemiehiä. (213, 6-11)

Jeesuksen Ilmestyminen Ylösnousemuksen jälkeen

57.Päiviä Minun ristiinnaulitsemiseni jälkeen, kun Minun opetuslapseni olivat kokoontuneet Marian ympärille, Minä tein läsnäolonni tunnetuksi, esitettynä kyyhkysen hengellisenä näkynä. Sinä siunattuna hetkenä, kukaan ei tohtinut liikkua tai sanoa ainoatakaan sanaa. Siinä oli todellista hurmosta, kun he katsoivat näkyä ja heidän sydämensä sykkivät täynnä voimaa ja uskoa, oivaltaen, että Mestarin läsnäolo, joka ilmeisesti oli lähtenyt pois, olisi heidän kanssaan aina Hengessä. (8, 15)

58.Miksi teidän täytyy uskoa, että Minun tulemiseni hengessä on ilman päämäärää? Muistakaa, että kuolemani jälkeen Minä jatkoin puhumista ihmisenä Minun opetuslapsilleni, esitellen Itseni Hengessä.

59.Mitä heistä olisi tullut ilman manifestaatioita, joita Minä myönsin heille, voimistaen heidän uskoaan ja rohkaisten heitä sen täyttymykseen?

60.Surullinen oli kuva, jonka he esittivät, kun Minun poislähtöni jälkeen, kyyneleet eivät lakanneet putoamasta heidän poskilleen ja sopertelut jokaisessa tilanteessa heidän rinnaltaan. He rukoilivat paljon, ja pelko ja katumus kuluttivat heitä. He tiesivät, että yksi oli myynyt Minut, toinen oli kieltänyt Minut, ja melkein kaikki olivat hylänneet Minut ylivertaisella hetkellä.

61.Kuinka he voisivat olla kaiken täydellisuuden Mestarin todistajia? Kuinka heillä olisi rohkeutta ja voimaa kohdata eri oppien ja ajattelun ja elämisen tavan ihmisiä?

62.Silloin Minun Henkeni manifestoi läsnäolonsa heidän joukkoonsa rauhoittamaan heidän kipuaan, sytyttämään uudelleen heidän uskonsa, ja valaisemaan heidän sydämensä Minun Oppini ihanteelle.

63. Minä inhimillistin Minun Henkeni siihen pisteeseen saakka, että se tuli näkyväksi ja kouriintuntuvaksi opetuslapsille, mutta Minun läsnäoloni oli hengellinen, ja katsokaa pitkään kestävä ja tärkeä vaikutusta, joita noilla manifestaatioilla oli Minun apostoleihini. (279, 47-52)

64. Minun uhraukseni oli kulutettu, mutta tietäen, että nuo sydämet tarvitsivat Minua enemmän kuin koskaan, koska heissä oli epäilysten, kärsimyksen, hämmennyksen ja pelon myrsky vapautettu, Minä nopeasti tulinkin heidän luokseen antamaan heille vielä yhden todisteen Minun äärettömästä armeliaisuudestani. Minun rakkaudessani ja säällissäni Minun sanani opiskelijoita kohtaan Minä inhimillistin Itseni, ottaen muodon ja kuvan ruumiista, jota Minä kannoin maailmassa, ja annoin heidän nähdä ja kuulla Minut, ja Minun sanani sytyttivät jälleen noiden allapäin olevien henkien uskon. Se oli uusi oppiläksy, uusi kommunikoinnin muoto niiden kanssa, jotka seurasivat Minua maapallolla, ja he tunsivat itsensä voimistuneiksi, innoitetuiksi ja muotonsa muuttaneiksi Minun Totuuteni uskon ja tiedon kautta.

65. Huolimatta noista todisteista, jotka kaikki olivat todistajia, oli yksi, joka itsepäisesti kielsi Minun manifestaationi ja todisteet, jotka Minä tulinkin antamaan hengellisesti Minun opetuslapsilleni, ja oli tarpeellista jopa sallia hänen koskettaa Minun hengellistä läsnäoloani hänen aineellisilla aisteillaan, niin että Hän saattaisi uskoa.

66. Kuitenkin, ei vain Minun lähimpien opetuslasteni joukossa noussut sellaisia epäilyjä; ei, väenpaljouksien joukossa, kaupungeissa, suurissa kaupungeissa ja kylissä, niiden joukossa, jotka olivat vastaanottaneet todisteet Minun voimastani ja noiden töiden vuoksi olivat seuranneet Minua, hämmennys, ahdistunut kyseenalaistaminen, yllätys, ja käsittämättömyys kuohuivat, koska kaikki oli loppunut sillä tavalla.

67. Minä säälin heitä kaikkia, ja niinpä, kuten oli Minun lähimpien opetuslasteni kanssa, Minä annoin heille todisteita, että vaikka Minä en enää seurannut heitä ihmisenä maapallolla, Minä en ollut jättänyt heitä. Jokaiseen sydämeen, jokaiseen kotiin, tai perheeseen, ja jokaiseen kaupunkiin Minä manifestoin Itseni niihin sydämiin, jotka uskoivat Minuun, saaden heidät tuntemaan Minun hengellisen läsnäoloni monilla muodoilla. Sitten alkoi Kristittyjen kamppailu, heidän oli tarvinnut menettää Mestarinsa maapallolla, että he nousisivat itse saarnaamaan totuutta, jonka Hän oli paljastanut heille. Te kaikki tiedätte heidän suuret työnsä. (333, 38-41)

68. Toisella Aikakaudella, kun Minä tein Itseni näkyväksi Minun opetuslapsilleni viimeisen kerran, pilvissä, kun Minä katosin heidän näkyvistään, heissä oli suru, sillä hetkellä he tunsivat tullessaan yksin jätetyiksi, mutta kun he kuuntelivat enkelin ääntä, Herran lähettilästä, joka sanoi heille: "Oi Galilean miehet, mitä te näette? Tämä sama Jeesus, jonka te näette kohoavan Taivaaseen, te tulette katselemaan (hänen) laskeutuvan samalla tavalla." (8, 13)

69. Silloin he ymmärsivät, että kun Mestari palaisi ihmisten luo takaisin, Hän tekisi niin hengellisesti. (8, 13-14)